

2. грађевинских радова на објектима хидроградње,
3. дијела електро фазе, инсталације јаке струје и електроенергетских постројења.

Ставља се ван снаге Рјешење о испуњености услова за грађење објеката, број: 15.03-361-967/14, од 24.9.2014. године, и Лиценца број: ПЛ-0353/2014, од 24.9.2014. године.

Лиценца важи од 17.2.2017. године до 24.9.2018. године, а провјера испуњености услова на основу којих је издата вршиће се у складу са Законом о уређењу простора и грађењу и Правилником о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу.

Ово рјешење објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 15.03-361-2420/16
17. фебруара 2017. године
Бања Лука

Министар,
Сребренка Голић, с.р.

793

Министар за просторно уређење, грађевинарство и екологију Републике Српске, на захтјев ИПП ДОО Бања Лука за издавање лиценце за израду техничке документације, а на основу члана 8. Закона о уређењу простора и грађењу ("Службени гласник Републике Српске", бр. 40/13, 106/15 и 3/16), члана 82. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12, 121/12, 15/16 и 57/16) и члана 15. Правилника о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу ("Службени гласник Републике Српске", бр. 70/13 и 24/15), доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИЗДАВАЊУ ЛИЦЕНЦЕ ЗА ИЗРАДУ ТЕХНИЧКЕ ДОКУМЕНТАЦИЈЕ

Утврђује се да ИПП ДОО Бања Лука испуњава услове за добијање лиценце за израду техничке документације за објекте за које грађевинску дозволу издаје орган јединице локалне самоуправе, и то:

1. архитектонске фазе.

Ставља се ван снаге Рјешење о испуњености услова за израду техничке документације и лиценца, број: 5153/2013, од 4.3.2013. године.

Лиценца важи од 17.2.2017. године до 17.2.2021. године, а провјера испуњености услова на основу којих је издата вршиће се у складу са Законом о уређењу простора и грађењу и Правилником о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу.

Ово рјешење објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 15.03-361-142/17
17. фебруара 2017. године
Бања Лука

Министар,
Сребренка Голић, с.р.

794

Министар за просторно уређење, грађевинарство и екологију Републике Српске, на захтјев "Геопут" ДОО Бања Лука за издавање лиценце за израду техничке документације, а на основу члана 8. Закона о уређењу простора и грађењу ("Службени гласник Републике Српске", бр. 40/13, 106/15 и 3/16), члана 82. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12, 121/12, 15/16 и 57/16) и члана 15. Правилника о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу ("Службени гласник Републике Српске", бр. 70/13 и 24/15), доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИЗДАВАЊУ ЛИЦЕНЦЕ ЗА ИЗРАДУ ТЕХНИЧКЕ ДОКУМЕНТАЦИЈЕ

Утврђује се да "Геопут" ДОО Бања Лука испуњава услове за добијање лиценце:

А) за израду техничке документације за објекте за које грађевинску дозволу издаје Министарство за просторно уређење, грађевинарство и екологију, и то:

1. архитектонске фазе,
2. фазе нискоградње;

Б) за израду техничке документације за објекте за које грађевинску дозволу издаје орган јединице локалне самоуправе, и то:

1. хидротехничке фазе,
2. дијела електро фазе - инсталације јаке струје и електроенергетских постројења,
3. дијела машинске фазе - област термотехнике, инсталације гријања, гаса, вентилације и климатизације.

Ставља се ван снаге Рјешење о испуњености услова за израду техничке документације, број: 15.03-361-826-1/15, од 1.7.2015. године, и Лиценца број: ПЛ-0622/2015, од 1.7.2015. године.

Лиценца важи од 23.2.2017. године до 1.7.2019. године, а провјера испуњености услова на основу којих је издата вршиће се у складу са Законом о уређењу простора и грађењу и Правилником о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу.

Ово рјешење објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 15.03-361-165-1/17
23. фебруара 2017. године
Бања Лука

Министар,
Сребренка Голић, с.р.

795

Министар за просторно уређење, грађевинарство и екологију Републике Српске, на захтјев "Alfa therm" ДОО Мостар за издавање лиценце за израду техничке документације, а на основу члана 8. Закона о уређењу простора и грађењу ("Службени гласник Републике Српске", бр. 40/13, 106/15 и 3/16), члана 82. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12, 121/12, 15/16 и 57/16) и члана 15. Правилника о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу ("Службени гласник Републике Српске", бр. 70/13 и 24/15), доноси

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИЗДАВАЊУ ЛИЦЕНЦЕ ЗА ИЗРАДУ ТЕХНИЧКЕ ДОКУМЕНТАЦИЈЕ

Утврђује се да "Alfa therm" ДОО Мостар испуњава услове за добијање лиценце за израду техничке документације за објекте за које грађевинску дозволу издаје Министарство за просторно уређење, грађевинарство и екологију, и то:

1. дијела машинске фазе - област термотехнике, инсталације гријања, гаса, вентилације и климатизације.

Лиценца важи од 17.2.2017. године до 17.2.2021. године, а провјера испуњености услова на основу којих је издата вршиће се у складу са Законом о уређењу простора и грађењу и Правилником о условима за издавање и одузимање лиценци учесника у грађењу.

Ово рјешење објавиће се у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 15.03-361-2558/16
17. фебруара 2017. године
Бања Лука

Министар,
Сребренка Голић, с.р.

Уставни суд Републике Српске

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске, члана 37. став 1. тачка г), члана 60. став 1. тачка д) и члана 61. став 1. тачка д) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 26. априла 2017. године, донио је

ОДЛУКУ

Одбија се приједлог за утврђивање неуставности члана 2. став 1, члана 6. став 1. тачка 9, члана 23. ст. 2. и 3, члана 24. став 2, чл. 25, 27. и 29, члана 30. став 2, члана 39. ст. 7. и 8, члана 51. став 1. тачка 5, чл. 58, 59, 60, 62, 63, 64, 65. и 66. и члана 107. став 1. т. 1-9, 11. и 12. и ст. 2, 3. и 4. Закона о адвокатури Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 80/15).

Одбацује се приједлог за оцјењивање уставности члана 23. став 4, члана 107. став 1. тачка 10. и члана 113. Закона о адвокатури Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 80/15).

Образложење

Адвокатска фирма "Сајић" ортачко друштво из Бање Луке поднијело је Уставном суду Републике Српске (у даљем тексту: Суд) приједлог за утврђивање неуставности одредаба Закона о адвокатури Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 80/15), (у даљем тексту: Закон). Приједлогом се, у суштини, оспоравају одредбе члана 2. став 1, члана 6. став 1. тачка 9, члана 23. ст. 2, 3. и 4, члана 24. став 2, чл. 25, 27. и 29, члана 30. став 2, члана 39. ст. 7. и 8, члана 51. став 1. тачка 5, чл. 58, 59. и 60, те чл. 62, 63, 64, 65. и 66. Закона. Без додатне аргументације и навођења уставноправних разлога, оспорава се и уставност члана 107. Закона. Предлагач истиче да је дефинишући адвокатуру искључиво као службу (члан 2. став 1. Закона) законодавац регулисао уже у односу на норму из члана 131. Устава према којој је адвокатура самостална и независна дјелатност и служба. Надаље, наводи да законодавац фаворизује адвокатска друштва са ограниченом одговорношћу, што се огледа у чињеници да Закон не регулише одговорност ових друштава за рад стручних сарадника и адвокатских приправника, док исту, када су други облици рада адвоката у питању, уставнољуба чланом 24. став 2. Такође, Закон не познаје забрану рекламирања адвокатских друштава са ограниченом одговорношћу, док овакву забрану прописује за адвокате, заједничке адвокатске канцеларије и адвокатско ортачко друштво (члан 27. Закона). Надаље, из обавезе осигурања од професионалне одговорности изостављени су адвокати који дјелатност обављају у оквиру адвокатских друштава са ограниченом одговорношћу, док је иста за остале адвокате одређена чланом 39. ст. 7. и 8. У прилог наведеном, истиче се да Закон, регулишући оснивање и упис адвокатских друштава у именик Адвокатске коморе (чл. 58-65), не прописује обавезу закључења уговора о осигурању од професионалне одговорности за адвокатска друштва са ограниченом одговорношћу, а за адвокатска ортачка друштва овакву обавезу предвиђа чланом 51. став 1. тачка 5. С обзиром на то да се обје ове врсте адвокатских друштава оснивају у складу са одредбама Закона о привредним друштвима, регулисањем на оспорени начин само се за ортачка друштва ствара двострука обавеза осигурања (и адвоката и друштва), те предлагач сугерише да је, у циљу превазилажења ове неравноправности, законодавац требао, у јавном интересу и интересу корисника адвокатских услуга, прописати минимални оснивачки капитал за адвокатска друштва са ограниченом одговорношћу. Приједлогом се, надаље, истиче да Закон, прописујући као у члану 66. и члану 23. став 3, супротно члану 39. Устава, различито третира адвокате и лица која обављају административне, техничке и друге послове, јер адвокатима не дозвољава да заснују радни однос, осим у адвокатском ортачком друштву. Додатно, сматра да је нормирање из члана 66. Закона у супротности са нормирањем из члана 58. став 4. истог. Такође, не оспоравајући уставност прописивања из члана 4. т. 18. и 20. Закона (приједлогом погрешно означен као члан 5. т. 18. и 20), предлагач указује да адвокатска друштва са ограниченом одговорношћу не могу запошљавати стручне сараднике и адвокатске приправнике, што, свеукупно, чини упитном оправданост овакве форме пословања. У контексту прописивања облика у коме адвокати могу обављати дјелатност (члан 4. т. 15. и 16. и члан 46. став 1) истиче се да је предметно прописивање у колизији са чланом 2. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 127/08, 58/09, 100/11 и

67/13) јер, како се наводи, садржи суштински различите одредбе којима се регулишу иста или сродна питања.

Поред овога, предлагач, не износећи уставноправне разлоге својих навода, истиче да законско одређење према коме адвокатско ортачко друштво не може оснивати пословне јединице, те може имати само једну адвокатску канцеларију у којој је и сједиште тог друштва (члан 53. став 1. и члан 56), као и прописивање да адвокатско друштво може имати само једну адвокатску канцеларију са сједиштем у сједишту друштва и не може имати огранке, пословне јединице (члан 61. ст. 1. и 2), представља реликт ранијег времена, те производи и различите непотребне трошкове, а у супротности је са начелима компанијског права, као и законским рјешењима свих европских земаља и већине држава свијета.

Непотребне рестрикције у раду адвоката, супротно чл. 52. и 131. Устава, законодавац утврђује условљавајући право уписа у именик адвоката, између осталог, и необављањем регистроване самосталне дјелатности (члан 6. став 1. тачка 9), као и прописивањем забране да адвокати имају другу регистровану самосталну дјелатност (члан 23. став 2). Предлагач аргументује да је евентуалну намјеру заштите дигнитета професије, умјесто предметним ограничењима, требало обезбиједити на други начин, као и да је гаранција овакве заштите већ садржана у одредбама члана 15. тачка 4. и члана 99. став 2. Закона. Такође, у приједлогу се истиче да је нормирање којим се адвокатима брани чланство у управним одборима, те право да буду стечајни управници (члан 23. став 4. Закона) у супротности са одредбама чл. 10, 33, 39. и 48. Устава, јер друштвени положај, односно занимање и образовање позиционира као препреку за обављање одређених послова. У контексту оспоравања члана 23. став 4, предлагач наводи да је термин заступник предметном одредбом недовољно одређен, те констатује да је сагласан са забраном обављања директорске функције адвокатима, али не уколико подразумијева да исти не могу бити директори адвокатских друштава. Додатно, сматрају да је овакво прописивање у супротности са одредбама чл. 59, 61. и 148. Закона о привредним друштвима.

Исто тако, наводи да члан 25. Закона подразумијева мијешање органа власти и Адвокатске коморе у слободу адвоката да са клијентом договара накнаду, односно награду за свој рад, што је супротно гаранцијама из члана 131. Устава, исто је и у колизији и са чланом 26. Закона.

Предлагач сматра да је законодавац поступио супротно начелу равноправности када је у члану 29. Закона пропустио да утврди забрану да страни адвокат оснује адвокатско ортачко друштво и адвокатско друштво са ограниченом одговорношћу, као и да права и обавезе истих услови реципроцитетом.

Такође, износи становиште према коме је ограничавање адвоката да пружа правну помоћ, по правилу, у својој канцеларији или приликом предузимања других тачно одређених радњи и послова (члан 30. став 2. Закона) у супротности са чланом 16. истог закона, као и са Уставом зајемченим правом на одбрану, јер адвокат није у могућности у свакој ситуацији странци пружити помоћ.

Поред овога, у погледу члана 113. став 1. Закона указује се на потребу његовог усаглашавања са чланом 86. истог, како би се постигла кохерентност закона.

Предлагач подвлачи да је, супротно Уставом гарантованој независности и самосталности ове професије, оспореним законским одредбама адвокатура доведена у ранг јавне службе.

Такође, предлаже да Суд, до доношења коначне одлуке, остави примјену оспорених чланова Закона.

У одговору Народне скупштине Републике Српске истиче се да је предметни приједлог неоснован, те да се истим произвољно и непотпуно тумаче одредбе Устава и Закона који се оспорава. Образажујући овакав став, наводе да је законодавац остао у оквиру својих овлашћења прописујући као у члану 2. став 1. Закона, јер истим није ограничено самосталност и независност адвокатури. Такође, истиче се да су неосновани и наводи предлагача о нејед-

наком положају адвокатских ортачких друштава и адвокатских друштава са ограниченом одговорношћу, јер њихово оснивање подлијеже јединственим правилима за оснивање привредних друштава, док Закон о адвокатури гарантује једнаку примјену одредаба којима се регулише статус адвоката на све облике њиховог рада. У контексту навода којима се оспорава одредба члана 23. став 2. Закона, а који се тичу ограничења у раду адвоката, законодавац се у одговору позвао на одлуку Суда у предмету број: У-66/15, од 30. новембра 2016. године, између осталог, цитирајући "да се оспореним одредбама Закона не доводе у неравноправан положај лица која се баве адвокатуром у односу на друге професије, с обзиром на то да су услови за стицање права на упис у именик адвоката таксативно набројани овим законом, што значи да сви кандидати који поднесу захтјев за упис у именик адвоката морају испуњавати исте услове и истим доказима доказивати испуњење тих услова", као и "да се законом прописане забране бављења адвокатуром једнако односе на све адвокате и у функцији су једнакости пред законом свих који се налазе у истој правној ситуацији, односно да Устав не познаје принцип једнакости као општи, апстрактни појам који се једнако односи на све правне субјекте, већ гарантује једнакост у оквиру исте категорије правних субјеката."

Оспореним одредбама Закона о адвокатури Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 80/15) прописано је: да је адвокатура независна и самостална служба пружања правне помоћи физичким и правним лицима (члан 2. став 1); да право уписа у именик адвоката има лице које, између осталог, не обавља регистровану самосталну дјелатност (члан 6. став 1. тачка 9); да адвокат не може имати другу регистровану самосталну дјелатност и да нема право да заснива радни однос, осим у адвокатском ортачком друштву, као и да адвокат не може бити заступник, директор или члан управног одбора у правном лицу, председник или члан извршног одбора банке, заступник државног капитала, стечајни управник, прокуриса или лице које има утврђену забрану конкуренције, као ни обављати те послове у било којем обиму или вршити јавну дужност која је неспојива са адвокатском дјелатношћу (члан 23. став 2, 3. и 4); да за пропусте стручног сарадника за правне послове и адвокатског приправника одговара адвокат, заједничка адвокатска канцеларија или адвокатско ортачко друштво код којег је то лице запослено (члан 24. став 2); да адвокат има право на награду и накнаду трошкова за свој рад, у складу са тарифом коју доноси Адвокатска комора, уз сагласност министра правде, те да се висина награде за рад адвоката утврђује зависно од врсте поступка, предузете радње, вриједности спора или висине запријеђене казне, као и других параметара утврђених тарифом, док је адвокат дужан да странци изда обрачун награде за извршене радње правне помоћи и накнаде трошкова за издатке настале у извршењу и ради извршења тих радњи (члан 25); да је забрањено рекламирање адвоката, заједничке адвокатске канцеларије и адвокатског ортачког друштва, као и да се забрана из става 1. овог члана на територији Републике Српске односи и на адвоката и друге облике рада и бављења адвокатуром уписане у одговарајуће именике Адвокатске коморе Федерације БиХ, док се забрана рекламирања и допуштени начин представљања адвоката, заједничке адвокатске канцеларије и адвокатског ортачког друштва уписаних у одговарајуће именике Адвокатске коморе ближе уређују Статутом и Кодексом Адвокатске коморе (члан 27); да страни адвокат уписан у уписник А и уписник Б нема право: да бира и буде биран за члана органа и носиоца функција у Адвокатској комори, да запошљава стручне сараднике за правне послове или адвокатске приправнике ради стручног усавршавања и обављања приправничке вјежбе у складу са овим законом и да буде именован за привременог заступника, пореског заступника или браниоца по службеној дужности, да пружа бесплатну правну помоћ у складу са важећим прописима, да буде пуномоћник странке која је ослобођена од плаћања судских трошкова и да буде медијатор (члан 29); да адвокат, по правилу, пружа правну помоћ у својој адвокатској канцеларији, на расправама, претресима, увиђајима, реконструкцијама, прегово-

рима или на закључењу правних послова (члан 30. став 2); да ако адвокат, заједничка адвокатска канцеларија и адвокатско ортачко друштво, на позив Адвокатске коморе, у року од 15 дана од дана пријема позива, не доставе доказ о осигурању, Адвокатска комора ће привремено забранити његов рад до дана у којем достави доказ о испуњавању ове обавезе, док најнижа сума осигурања, по осигураном случају, без ограничења броја случајева, износи: 250.000 КМ за адвоката, без обзира на то да ли се бави адвокатуром самостално или као члан у заједничкој адвокатској канцеларији или као члан адвокатског ортачког друштва и 500.000 КМ за адвокатско ортачко друштво (члан 39. ст. 7. и 8); да се адвокатско ортачко друштво на основу поднесеног захтјева уписује у именик адвокатских ортачких друштава Адвокатске коморе, ако је уговор о оснивању адвокатског ортачког друштва закључен у складу са одредбом члана 50. овог закона, ако су сви чланови адвокатског ортачког друштва - адвокати уписани у именик Адвокатске коморе и имају исто сједиште канцеларије, ако адвокатско ортачко друштво располаже канцеларијским простором подесним за адвокатуром у таквом облику рада, те ако адвокатско ортачко друштво уплати Адвокатској комори прописане трошкове уписа и ако је адвокатско ортачко друштво закључило уговор о осигурању од професионалне одговорности у складу са чланом 39. овог закона (члан 51. став 1); да се адвокатско друштво, као правно лице, оснива у складу са законом којим је уређено оснивање привредних друштава као друштво с ограниченом одговорношћу, ако овим законом није другачије одређено, а рад адвокатског друштва је ограничен на обављање адвокатске дјелатности, те само адвокати могу основати адвокатско друштво, као и да се обављање адвокатске дјелатности може повјерити друштву, коју извршавају адвокати запослени у том адвокатском друштву, док се на рад и пословање адвокатског друштва примењују одредбе закона којим је уређено пословање друштава са ограниченом одговорношћу, ако овим законом није другачије одређено (члан 58); да су за оснивање адвокатског друштва адвокати оснивачи дужни прибавити претходну привремену сагласност Адвокатске коморе, која се даје ако се оцијени да је садржај и форма уговора о оснивању у складу са законом, Статутом и Кодексом Адвокатске коморе, те да је претходна привремена сагласност из става 1. овог члана услов за упис у именик адвокатских друштава Адвокатске коморе, а адвокатско друштво је дужно обавијестити Адвокатску комору о извршеном упису у одговарајући регистар привредних друштава надлежног суда у року од осам дана по пријему обавјештења и рјешења надлежног суда о упису, док је Адвокатска комора дужна новоосновано адвокатско друштво уписати у именик адвокатских друштава, у даљем року од осам дана, уколико су испуњени сви захтјевани услови (члан 59); да адвокатско друштво не може почети извршавати дјелатност прије уписа у именик адвокатских друштава Адвокатске коморе Републике Српске и заснивања радног односа са најмање једним адвокатом (члан 60); да уколико надлежни орган Адвокатске коморе утврди да су дјелатност адвокатског друштва, уговори склопљени између адвокатског друштва и запослених адвоката у друштву или услови под којима се адвокати у друштву баве адвокатуром у супротности са законом, Статутом и Кодексом Адвокатске коморе, рјешењем ће забранити рад адвокатског друштва и брисати га из именика адвокатских друштава, те да ће Адвокатска комора донијети рјешење о брисању из именика адвокатских друштава и извршити брисање из именика адвокатских друштава ако утврди: да адвокатско друштво не извршава дјелатност у континуитету дуже од три мјесеца, да обавља друге послове изван своје дјелатности, да су адвокатима запосленим у друштву изречене дисциплинске мјере усљед чега поступање и пословање адвокатског друштва озбиљно штети угледу адвокатуре (т. 1, 2. и 3), као и да се у поступку за брисање адвокатског друштва из именика адвокатских друштава сходно примјењују одредбе овог закона и општих аката Адвокатске коморе којима је уређено изрицање дисциплинске мјере забрана бављења адвокатуром, чије изрицање има за посљедицу и брисање из именика адвоката, док рјешење о забрани обављања дјелатности адвокатском друштву је коначан управни акт против којег се може

покренути управни спор. Адвокатска комора може рјешењем одлучити да се до правоснажности рјешења из ст. 1. и 2. овог члана обустави рад друштва, а жалба против таквог рјешења не одлаже његово извршење, а о доношењу рјешења из ст. 1. и 2. овог члана Адвокатска комора Републике Српске је дужна без одлагања обавјестити надлежни регистарски суд ради спровођења одговарајућег поступка брисања из регистра правних лица, док адвокатско друштво престаје са радом са даном брисања из именика адвокатских друштава уколико овим или другим законом није другачије одређено, а Адвокатска комора ће предузети све неопходне мјере ради заштите интереса странака које је заступало адвокатско друштво које је брисано из именика адвокатских друштава (члан 62); да адвокати који су били запослени у адвокатском друштву које је брисано из именика адвокатских друштава могу поднијети захтјев Адвокатској комори да им дозволи да наставе самостално бављење адвокатуром, као и да ће Адвокатска комора Републике Српске рјешењем усвојити захтјев из става 1. овог члана уколико подносиоцу захтјева достави доказе да испуњава услов из члана 6. став 1. тачка 12) овог закона и ако подносиоцу захтјева претходно није изречена дисциплинска мјера забрана бављења адвокатуром и брисање из именика адвоката (члан 63); да за пружену правну помоћ странкама адвокати у адвокатском друштву одговарају адвокатско друштво и адвокати по општим правилима о одговорности (члан 64); да је адвокатско друштво дужно да пријави промјену сједишта друштва на територији Републике Српске најкасније 15 дана прије дана промјене сједишта (члан 65); да адвокати, заједничка адвокатска канцеларија, адвокатско ортачко друштво и адвокатско друштво могу закључивати уговоре о раду са лицима која ће обављати административне, техничке, финансијске и друге послове, а адвокатско ортачко друштво може закључити уговор о раду и са адвокатима, док се у односу на права и обавезе запослених код адвоката, у заједничкој адвокатској канцеларији, адвокатском ортачком друштву и адвокатском друштву примјењују одредбе закона и подзаконских аката којим се регулишу радни односи (члан 66).

Уставом Републике Српске је утврђено: да су грађани Републике равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки пред законом и да уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство (члан 10); да је зајемчено право на одбрану, те да се јамчи право на слободан избор браниоца и несметају општење са њим, а да бранилац не може бити позван на одговорност за радње предузете у поступку одбране (члан 19); да свако има право на рад и слободу рада и да је свако слободан у избору занимања и запослења и да му је под једнаким условима доступно радно мјесто и функција (члан 39. ст. 1. и 3); да се права и слободе зајемчени овим уставом не могу одузети ни ограничити (члан 48. став 1), да се слободно предузетништво може законом ограничити ради заштите интереса Републике, човјекове околине, здравља и безбједности људи (члан 52. став 1). Такође, према члану 68. Устава који је замијењен Амандманом ХХХП т. 5, 6. и 11, Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, остваривање и заштиту људских права и слобода, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине, правни положај предузећа и других организација, њихових удружења и комора и систем јавних служби, док се чланом 131. Устава утврђује да је адвокатура самостална и независна дјелатност и служба која пружа правну помоћ, а да се организација и рад адвокатуре уређује законом.

Имајући у виду наведене одредбе Устава, Суд је утврдио да оспорени члан 2. став 1. Закона није у супротности са чланом 131. Устава, како то тврди предлагач. Наиме, законска разрада уставне норме за резултат не мора имати идентичност у прописивању, већ је нужно да се законодавац креће у оквирима који неће довести до смањења обима или укидања права загарантованих Уставом. У овом смислу, узимајући у обзир садржину одредбе члана 2. Закона, Суд је оцијенио да се њоме не задира у суштину добра

заштићеног чланом 131. Устава, које подразумева осигурање позиције независности и самосталности адвокатуре.

Такође, разматрајући у предмету, Суд је оцијенио да наводи о привилегованом положају адвокатских друштава са ограниченом одговорношћу у односу на самосталне адвокатске канцеларије и адвокатска ортачка друштва, а у контексту прописивања из оспорених одредаба члана 24. став 2, члана 27, члана 39. ст. 7. и 8, члана 51. став 1. тачка 5, те чл. 58-65. Закона, не постављају питања од уставноправног значаја. Овим наводима се, у суштини, не оспорава уставност прописивања тих чланова, него се сугерише потреба подвргавања и адвокатских друштава са ограниченом одговорношћу нормирању истих, те приједлог, у овом дијелу, не садржи разлоге подобне за апстрактну оцјену уставности. Суд је оцијенио да је чланом 10. Устава, зајемченом равноправношћу грађана, регулисан дио материје из корпуса људских права и основних слобода, због чега права и обавезе адвокатских друштава, односно самосталних адвокатских канцеларија, није могуће доводити у контекст ове врсте гаранција. Такође, Суд је установио да је, у вези са наводима о повреди члана 10. Устава, неоправдано поредити начин на који Закон регулише права и обавезе лица која се адвокатуром баве у оквиру различитих организационих облика, као што је неоправдано права и обавезе утврђене оспореним законом поредити са правима и обавезама утврђеним другом законском регулативом, у конкретном случају Законом о привредним друштвима. Начело равноправности у остваривању права и обавеза није апсолутног карактера, те га је могуће сагледати искључиво у оквиру истих категорија субјеката права. Приједлогом се, напротив, у исти контекст стављају адресати Закона који припадају различитим категоријама субјеката права, који се налазе у различитим правним ситуацијама и на које се примјењују различите норме оспореног закона, али и норме различитих закона. С аспекта изнесене аргументације, Суд је, такође, утврдио да своје утемељење у уставној норми из члана 10. Устава нема ни упоређивање различитости у начинима на који Закон регулише могућност заснивања радног односа за адвокате (члан 23. став 3), односно за лица која обављају административне, техничке, финансијске и друге послове (члан 66) у самосталним адвокатским канцеларијама, односно адвокатским друштвима. Прописивањем као у оспореном члану 23. став 3. и члану 66. Закона није доведено у питање Уставом гарантовано право на рад, односно право на зараду по основу рада, јер Закон у оквиру истих категорија адресата поставља идентичне захтјеве када је заснивање радног односа у питању, а предметне законске одредбе ни на који начин не ограничавају, нити онемогућавају остваривање права на зараду.

Надаље, Суд је утврдио да се прописивањем услова за упис у именик адвоката (члан 6. став 1. тачка 9. Закона), као и регулисањем оквира права и дужности адвоката (члан 23. став 2), законодавац креће у границама својих уставних овлашћења, због чега релевантне законске одредбе не постављају питања са аспекта чл. 52. и 131. Устава, како то сматра предлагач. У овом смислу, Суд подсјећа на становиште утврђено у Рјешењу број: У-66/15, од 30. новембра 2016. године ("Службени гласник Републике Српске", број 107/16), према коме из Устава произлази овлашћење законодавцу да Законом утврди услове за бављење адвокатуром, како домаћих тако и страних адвоката, права, обавезе и одговорности адвоката. Овакво овлашћење, између осталог, подразумева и забрану да се адвокат бави пословима који су неспојиви са угледом и независношћу адвокатуре, као и да Закон не доводи у неравноправан положај лица која се баве адвокатуром у односу на друге професије, јер су услови за стицање права на упис у именик адвоката таксативно набројани овим законом, што значи да сви кандидати који поднесу захтјев за упис у именик адвоката морају испуњавати исте услове и истим доказима доказивати испуњење тих услова, те су неосноване тврдње о другачијем положају адвоката у односу на лица којима је дозвољено да, поред свог професионалног ангажмана, остварују додатни извор прихода на основу других дјелатности, јер се Законом прописане забране бављења адвокатуром једнако односе на све адвокате и у функцији су једнакости пред законом свих који

се налазе у истој правној ситуацији. Одлучивање да ли су поједина законска рјешења примјерена карактеру адвокатуре није у домену надлежности Уставног суда из члана 115. Устава.

Поред овога, Суд је утврдио да се прописивањем да адвокат има право на награду и накнаду трошкова за свој рад у складу са тарифом коју доноси Адвокатска комора, уз сагласност министра правде (члан 25. став 1), законодавац кретао у границама уставних овлашћења, те није угрозио принцип самосталности у раду адвоката, односно слободно предузетништво и право на зараду. У складу са оспореним законом, Адвокатска комора је надлежна за вршење одређених јавних овлашћења и обављање послова од општег интереса (члан 83), а такво овлашћење подразумијева, између осталог, да Комора може да, на општи и јасан начин, донесе тарифу као пропис о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката у Републици Српској (члан 4. тачка 7), као и да утврди методологију њеног обрачуна. Додатно, тежећи уравниотежености између заштите доступности правне помоћи, као општедруштвене вриједности, и права на адекватно вредновање рада и стручности адвоката, законодавац је пуноважност тарифе условио сагласношћу Министарства правде, као органа извршне власти, који је, у овој области, компетентан да цијени јавни интерес. Према становишту Суда, на овај начин су обезбијеђене претпоставке једнакоправности положаја примаоца и даваоца услуге. Са аспекта апстрактне оцјене уставности, а у складу са чланом 115. Устава, међутим, није у надлежности Суда да утврђује оправданост и примјереност тарифних вриједности, односно цјелисходност законодавчеве процјене.

Исто тако, наводи из приједлога којима се указује на повреду начела равноправности, уз образложење да одредба члана 29. Закона не садржи забрану оснивања адвокатских друштава страним адвокатима, те да се ова област не регулише на основу реципроцитета, нису од уставноправног значаја. Истима се, наиме, поставља питање уставности законодавчевог пропуштања да оспореним чланом 29. уреди на начин који даваоци иницијативе сматрају оптималним, али не и уставности постојећег текста ове одредбе. Имајући у виду да је Суд већ раније констатовао да из Устава произлази овлашћење законодавца да Законом утврди услове за бављење адвокатуром, како домаћих тако и страних адвоката, то се у предметном случају не ради о легислативном пропусту, већ цјелисходној процјени законодавца да релевантну материју треба уредити на прописани начин. Сходно члану 115. Устава, није у надлежности овог суда да цијени оправданост овакве процјене.

Надаље, право на одбрану из члана 19. Устава јемчи право осумњиченом, односно оптуженом на одговарајућу, обавезну или факултативну правну помоћ током читавог кривичног поступка. С тим у вези, а имајући у виду да прописивање из оспореног члана 30. став 2. Закона, према коме адвокат, по правилу, пружа правну помоћ у оквиру адвокатске канцеларије, не искључује вршење овакве активности, у зависности од околности случаја, и ван ових просторија, као и да адвокат правну помоћ може пружати и на расправама, претресима, увиђајима, реконструкцијама, преговорима или на закључењу правних послова, Суд је утврдио да је, регулишући на описани начин, законодавац и практично омогућио коришћење уставних гаранција из члана 19. Устава.

Такође, разматрајући паушалан навод предлагача о неуставности члана 107. Закона, Суд је утврдио да у прописивању из става 1. т. 1-9, 11. и 12. и ст. 2, 3. и 4. ове законске одредбе нису садржани елементи који би указивали на повреду Уставом заштићених вриједности.

Оцјењујући уставност оспореног члана 23. став 4. и члана 107. став 1. тачка 10. Закона, Суд је утврдио да Рјешењем Суда, број: У-66/15, од 30. новембра 2016. године ("Службени гласник Републике Српске", број 107/15), није прихваћена иницијатива за оцјењивање уставности одредаба тих чланова, на основу оцјене да су исти сагласни Уставу. Имајући у виду да је предметним рјешењем одлучено о уставности члана 23. став 4. и члана 107. став 1. тачка 10. Закона, Суд је, на основу члана 37. став 1. тачка г) Закона о Уставном суду

Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), одлучио да одбаца приједлог у овом дијелу, будући да је већ одлучивао о истој ствари.

Поред наведеног, становиште према којем законско прописивање из члана 53. став 1, члана 56, те члана 61. ст. 1. и 2. представља реликт ранијег времена, те да је у супротности са начелима компанијског права, не покреће питање повреде Уставом заштићених вриједности, те не садржи елементе уставноправног оспоравања, а дато је у функцији поткрепљења раније изложених навода. Исто тако, имајући у виду да је чланом 115. Устава дефинисан стандард оцјене у поступцима контроле уставности закона пред Судом, ни наводи предлагача којима се указује на различита рјешења којима је, у предметној материји, регулисано у оквиру других правних система, није од уставноправног значаја.

Констатације даваоца иницијативе да одредба члана 4. т. 18. и 20. Закона чини упитним оправданост пословања у форми адвокатског друштва са ограниченом одговорношћу, те да члан 46. став 3. Закона термилолошки привилегује адвокатска друштва са ограниченом одговорношћу, такође, не указују на повреду уставних вриједности, те нису од значаја за одлучивање у овој ствари.

Исто тако, иако адвокатура има јавноправни значај, из зајемчене аутономности, односно независности од државне власти, произлази да се овдје не ради о органу ни тијелу из система јавних служби, те наводи предлагача у овом смислу нису од уставноправног интереса.

Такође, с обзиром да апстрактна уставносудска контрола подразумијева оцјену сагласности хијерархијски нижих општих аката са хијерархијски вишим општим актима, наводи о несагласности оспорених одредаба Закона о адвокатури са појединим одредбама Закона о привредним друштвима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/09, 100/11 и 67/13), као и одредаба оспореног закона, међусобно нису од уставноправног значаја, а Суд, сходно члану 115. Устава, није надлежан да цијени њихову усаглашеност.

Како је мериторно одлучено о уставности оспорених чланова Закона, Суд је оцијенио да је беспредметно разматрати захтјев предлагача за обуставу њихове примјене.

На основу изложеног, Суд је одлучио као у изреци ове одлуке.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: предсједник Суда мр Џерард Селман и судије: Миленко Араповић, Војин Бојанић, Амор Букић, Златко Куленовић, проф. др Душко Медвић, Ирена Мојовић, проф. др Марко Рајчевић и академик проф. др Снежана Савић.

Број: У-35/16
26. априла 2017. године
Бања Лука

Предсједник
Уставног суда,
Мр Џерард Селман, с.р.

Ирена Мојовић,
судија Уставног суда Републике Српске

На основу одредби члана 14. став 2. Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12) и члана 31. став 5. Пословника о раду Уставног суда Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 114/12, 29/13 и 90/14), дајем сљедеће

Издвојено мишљење
на Одлуку Уставног суда, број: У-35/16,
од 26. априла 2017. године

Након гласања против Одлуке Уставног суда, број: У-35/16, од 26. априла 2017. године, издвојила сам мишљење у односу на дио става 1. изреке Одлуке којим је одбијен приједлог за утврђивање неуставности члана 27, члана 39. став 7. и став 8. тачка 2. и члана 51. став 1. тачка 5. Закона о адвокатури Републике Српске.

Облик адвокатског друштва с ограниченом одговорношћу прописан је Законом о адвокатури Републике Српске, док је у наведеним оспореним одредбама законодавац пропустио да осим осталих облика рада адвоката уврсти и тај

облик, па има довољно основа да Уставни суд утврди да је у овом случају законодавац начинио правне празнине.

Чланом 27. Закона прописана је забрана рекламирања адвоката, заједничке адвокатске канцеларије и адвокатског ортакчког друштва, но, законодавац је пропустио да истом забраном обухвати и адвокатско друштво у облику друштва с ограниченом одговорношћу, чиме је начинио очигледну правну празнину. Одредбама члана 39. став 7. и став 8. тачка 2. Закона прописано је да ако адвокат, заједничка адвокатска канцеларија и адвокатско ортакчко друштво, на позив Адвокатске коморе, у року од 15 дана од дана пријема позива не доставе доказ о осигурању од професионалне одговорности, Адвокатска комора ће привремено забранити њихов рад до дана у којем доставе доказ о испуњавању ове обавезе (став 7), те да је најнижа сума осигурања по осигураном случају без ограничења броја случајева 500.000 КМ за адвокатско ортакчко друштво (став 8. тачка 2). Законодавац је очигледно пропустио да овом одредбом проишле обавезно осигурање од професионалне одговорности и за адвокатско друштво с ограниченом одговорношћу, чиме је начинио очигледну правну празнину. Оспореном одредбом члана 51. став 1. тачка 5. Закона прописани су услови за упис адвокатског ортакчког друштва у именик адвокатских ортакчких друштava Адвокатске коморе, а између осталог и да адвокатско ортакчко друштво има закључен уговор о осигурању од професионалне одговорности у складу са чланом 39. овог закона, док за адвокатско друштво у облику друштва с ограниченом одговорношћу, које је овим законом такође предвиђено као облик рада адвоката, то није прописао, чиме је начинио очигледну правну празнину.

Мишљења сам да законодавац није имао намјеру да оваквим прописивањем пропусти утврдити обавезе и ограничења за адвокатско друштво с ограниченом одговорношћу у једнакој мјери као за адвокате, заједничке адвокатске канцеларије и за адвокатско ортакчко друштво, имајући у виду друштвени значај адвокатуре као институције правног система, која пружа правну помоћ грађанима и правним лицима, поготово што је облик адвокатског друштва с ограниченом одговорношћу уведен први пут у историји адвокатуре на овом подручју.

Према члану 115. Устава Републике Српске, Уставни суд није надлежан за одлучивање о правним празнинама, на које се односи овај дио приједлога, па су се из тог разлога стекли услови да Суд утврди њихово постојање и да овај дио приједлога одбаци из разлога ненадлежности за одлучивање примјеном одредбе члана 37. став 1. тачка а. Закона о Уставном суду Републике Српске. Таквим поступањем Уставни суд би оставио законодавцу отворено питање попуњавања ових правних празнина, но, у сваком случају, ништа не спречава законодавца да то и учини.

26. априла 2017. године
Бања Лука

Судија,
Ирена Мојовић, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске, члана 40. став 5. и члана 60. став 1. т. а) и б) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 26. априла 2017. године, д о н и о је

ОДЛУКУ

Утврђује се да Одлука о доношењу измјене дијела Регулационог плана за простор дефинисан улицама: Вука Караџића, I крајишког корпуса, Милана Радмана, Др Младена Стојановића и Краља Петра I Карађорђевића, број: 07-013-11/16, од 29. јануара 2016. године ("Службени гласник града Бања Лука", број 3/16), није у сагласности са Уставом Републике Српске и Законом о спровођењу одлука Комисије за заштиту националних споменика установљене у складу са Анексом 8. Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини ("Службени гласник Републике Српске", бр. 70/06 и 64/08).

Образложење

Центар за животну средину из Бање Луке дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање по-

ступка за оцјењивање уставности и законитости Одлуке о доношењу измјене дијела Регулационог плана за простор дефинисан улицама: Вука Караџића, I крајишког корпуса, Милана Радмана, Др Младена Стојановића и Краља Петра I Карађорђевића ("Службени гласник града Бања Лука", број 3/16), коју је донијела Скупштина града Бања Лука. У иницијативи се наводи да оспорена одлука није у сагласности са чл. 8. и 9. Закона о спровођењу одлука Комисије за заштиту националних споменика установљене у складу са Анексом 8. Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини ("Службени гласник Републике Српске", број 9/02). Давалац иницијативе, наиме, истиче да је простор обухваћен оспореном одлуком дио амбијенталне цјелине која је увршена на Привремену листу националних споменика Босне и Херцеговине ("Службени гласник Босне и Херцеговине", број 33/02), односно да има статус националног споменика, због чега није дозвољено рушење објекта који чини саставни дио ове цјелине, како је то предвиђено предметном одлуком. С обзиром на то да се цјелокупни простор ове амбијенталне цјелине налази у I зони заштите, те да има утврђен статус националног споменика, оспорена одлука је, по мишљењу даваоца иницијативе, супротна Закону о спровођењу одлука Комисије за заштиту националних споменика установљене у складу са Анексом 8. Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, којим је прописано да се просторни планови израђени супротно одредбама овог закона не примјењују на заштићени простор националних споменика, те да су ништаве одлуке које су у супротности са одредбама овог закона. Слједом наведеног, предлаже се да Суд утврди да оспорена одлука није у сагласности са законом и Уставом.

У одговору на иницијативу Скупштина града Бања Лука је изложила све фазе поступка израде и доношења оспорених измјена дијела предметног регулационог плана и изнијела став да је овај поступак спроведен у сагласности са релевантним одредбама Закона о уређењу простора и грађењу. Доносилац оспорене одлуке не оспорава наводе иницијативе у погледу релевантне чињенице да је овим актом обухваћен дио простора, односно објект који чини амбијенталну цјелину која има статус заштићеног националног споменика Босне и Херцеговине. У вези с тим, истиче да је приликом разматрања и одлучивања о приједлогу измјене предметног плана носилац припреме затражио мишљење Републичког завода за заштиту културно-историјског и природног наслеђа, који је заузео став да се предложени план просторне организације може прихватити с обзиром на то да постојећи објекти на простору предвиђеном за измјену нису појединачно евидентирани као културна добра, него су дио амбијенталне цјелине која је под заштитом. У односу на наводе иницијативе да је у конкретном случају дошло до повреде одредаба Закона о спровођењу одлука Комисије за заштиту националних споменика установљене у складу са Анексом 8. Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, Скупштина града Бања Лука се у одговору није изјаснила нити изнијела било какве аргументе, већ је изнијела чињенице везане за фазе поступка усвајања оспорених измјена предметног регулационог плана, како је то предвиђено Законом о уређењу простора и грађењу.

Одлука о доношењу измјене дијела Регулационог плана за простор дефинисан улицама: Вука Караџића, I крајишког корпуса, Милана Радмана, Др Младена Стојановића и Краља Петра I Карађорђевића, број 07-013-11/16, од 29. јануара 2016. године ("Службени гласник града Бања Лука", број 3/16), донесена је на основу члана 38. Закона о уређењу простора и грађењу ("Службени гласник Републике Српске", бр. 40/13 и 106/15) и члана 32. Статута Града Бања Лука ("Службени гласник града Бања Лука", бр. 25/05, 30/07, 17/12 и 20/14). Овом одлуком, коју је усвојила Скупштина Града Бања Лука, утврђено је: да се доноси Измјена дијела Регулационог плана за простор дефинисан улицама: Вука Караџића, I крајишког корпуса, Милана Радмана, Др Младена Стојановића и Краља Петра I Карађорђевића (тачка I), да се Елаборат Плана састоји од текстуалног дијела и графичког дијела, те је одређено шта садрже текстуални и графички дио (тачка II), да је Елаборат Плана израђен у